

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/115/2020
Identifikačné číslo spisu:	4610204780
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4610204780.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. F. a 2/ K. F., oboch trvale bytom v V. A., S. č. XX/XX, zastúpených Dudzík a Gerová, advokátske združenie so sídlom v Topoľčanoch, Škultétyho č. 1597/7, proti žalovanému Ľ. Q., trvale bytom vo M. A., Č. č. XXX/XXA, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Cimrák s.r.o, so sídlom v Nitre, Štefánikova č. 7, o 66 388 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 C 152/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. augusta 2019, sp. zn. 7 Co 124/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 27. marca 2019, č. k. 6C/152/2010-422 nepriznal žalovanému voči žalobcom nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i ďalších zákonov č. 350/2018 Z. z., č. 423/2020 Z. z. a č. 211/2021 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) ako aj skutočnosťami zistenými z obsahu spisu, na základe čoho dospel k záveru, že žalovanému, ktorý síce mal vo veci samej plný úspech (žaloba bola zamietnutá), nepriznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 C. s. p.). Výnimočnosť pre nepriznanie náhrady trov videl v okolnostiach danej veci, ktoré viedli žalobcov k uplatneniu nároku na súde a v majetkových pomeroch žalobcov. Nepriznanie úspešnému žalovanému náhradu trov konania v danom prípade považoval za spravodlivé, s poukazom, že nedochádza k neprimeranej tvrdošti voči žalovanému a rozhodnutie neodporuje dobrým mravom. V odôvodnení poukázal na to, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali vrátenia kúpnej ceny 66.388 € oproti vráteniu nehnuteľnosti pre vady veci, po odstúpení žalobcov od

kúpnej zmluvy pre vady nehnuteľnosti (vlhnutie stien a plesneň). Súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej rozsudkom (druhým v poradí) zo dňa 18. februára 2015 č.k. 6C/152/2010-317 tak, že žalobu žalobcov zamietol a rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti rozsudku vo veci samej podali odvolanie žalobcovia a o ich odvolaní rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 15. marca 2018 č.k. 7Co/308/2015-345 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd na odvolanie žalovaného uznesením z 30. augusta 2019, č.k. 7Co/124/2019 I. uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil; II. žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. Uviedol, že súd prvej inštancie v danom prípade pri rozhodovaní o trovách konania správne rozhodol, keď žalovanému, ktorý síce mal vo veci plný úspech, nárok na ich náhradu nepriznal. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie považoval aplikáciu ust. § 257 C. s. p. za dôvodnú. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval v tejto veci najmä sociálny aspekt na strane žalobcov. Na potvrdenie správnosti poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že dom, ktorý kúpili žalobcovia od žalovaného vlhne a steny plesnivujú. Žalobcovia sa po zistení závad pokúsili vec riešiť so žalovaným mimosúdne, žalovaný im poskytol na odstránenie závad (iných ako vlhnutie a plesneň) sumu 2.200 €. Z dôvodu, že k odstráneniu vlhnutia stien domu nedošlo a bývanie v takomto dome ohrozovalo zdravie žalobkyne, ktorá je alergická na plesne, trpí dlhoročne na chronický kašeľ a má dýchacie ťažkosti, žalobcovia odstúpili od zmluvy a žiadali vrátiť kúpnu cenu, s čím žalovaný nesúhlasil, a preto sa obrátili so žalobou na súd. Žaloba žalobcov bola zamietnutá z dôvodu, že žalobcom sa nepodarilo preukázať účinné odstúpenie od kúpnej zmluvy (neuplatnenie práva žalobcami u žalovaného včas a zákonným spôsobom), teda nešlo zo strany žalobcov o šikanóznú žalobu. Na to, aby žalobkyňa ale aj iné osoby mohli v predmetnom dome bývať, je potrebné vlhnutie stien odstrániť a to vynaložením finančných prostriedkov, čo je pre žalobcov vzhľadom na ich príjmy značne náročné. K namietanému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., že žalovaný nemal možnosť sa vyjadriť k aplikácii ust. § 257 C. s. p. odvolací súd uvádza, že zo spisu je zrejmé, že žalovaný sa k tejto otázke mal možnosť vyjadriť (výzva súdu prvej inštancie na vyjadrenie sa žalovaného k možnému použitiu ust. § 257 CSP z 20. decembra 2018 v spise na č.l.410 doručená s uznesením č.k.6C/152/2010-408 právnomu zástupcovi žalovaného dňa 2. januára 2019 a v odvolaní zo dňa 16. januára 2012 proti v poradí prvému rozsudku sa k aplikácii ust. § 150 O. s. p. (teraz § 257 C. s. p. aj vyjadril). Rovnako a nedôvodný považoval odvolací súd aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C. s. p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), pretože v spise sa nachádzajú listiny preukazujúce osobné a majetkové pomery žalobcov č.l. 376,395 až 401, 406, z ktorých súd vychádzal pri hodnotení existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p. a podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ C. s. p. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval vážne porušenie princípu kontradiktórnosti, pretože v priebehu konania pred súdom sa vo veci odpustenia náhrady trov konania nekonalo, strany sa k tomu nevyjadrovali, žalobcovia nežiadali toto odpustenie, a preto sa žalovaný voči tejto možnosti a tomuto nepriznaniu nároku na náhradu trov konania ani nevyjadroval, pretože na to nemal dôvod a súd napriek tomu rozhodoval o právach a povinnostiach účastníkov sporu. Uviedol aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 153/2018, ktoré zakotvilo, že súd v prípade použitia ustanovenia § 257 C. s. p. je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 C. s. p. vyjadrila svoje stanovisko. Považuje postup súdu za naplňujúci vadu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., keď nevytvoril procesný priestor pre vyjadrenie žalovaného k možnosti aplikácie § 257 C. s. p. K tvrdeniu odvolacieho súdu, že žalovaný bol zaslaním právnomu zástupcovi vyzvaný k vyjadreniu pre použitie § 257 C. s. p. výzvou zo dňa 12. decembra 2018, doručenou 2. januára 2019, oponoval, že išlo o prípis, ktorý bol zmätočný, nebola to jednoznačná a explicitná výzva, akú zákon predpokladá. Ďalej považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné, pretože podľa dovolateľa sa v ňom nachádzajú informácie o finančnej situácii žalobcov, ktoré vôbec nie sú preukázané. Tvrdí, že

pokiaľ odvolací súd v odôvodnení uvádza, že na listinách č. 376, 395 až 401 a 406 sa nachádzajú údaje o finančnej situácii žalobcov, žalovanému neboli doručené, ani predložené na vyjadrenie, čo považuje za ďalšie porušenie zásady kontradiktórnosti. Výtýka súdu, že vôbec neskúmal nepriaznivý dopad aplikácie § 257 C. s. p. na práva prípadne majetkové pomery žalovaného. Predmetné rozhodnutie považuje za rozporné s princípom právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Závažné procesné pochybenia v predmetnom konaní majú podľa neho za následok nesprávne a nezákonné rozhodnutie súdu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolací súd uznesenie zmenil tak, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu vyjadrili tak, že považujú za správny postup súdov, keď aplikovali ustanovenie § 257 C. s. p. spolu s odkazom na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS/563/2011 a uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 17/2009. Uviedli, že hradenie trov žalovanému vo výške cca 12 977 € (ako ich vyčíslil) by malo pre nich likvidačné účinky. Navrhli, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Ustanovenie § 420 C. s. p. zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej.

11. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 C. s. p.) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí; spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o

odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 C. s. p., ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p., avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 C. s. p. z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

12. Podľa § 357 písm. m/ C. s. p. jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej ním riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu a o výške trov konania, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (viď I. ÚS 275/2018, in č. 74/2018 Zbierky nálezov a uznesení ÚS SR).

13. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením ich súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku účinnom do 30. júna 2016 (§ 142 a nasl.), resp. v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

15. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 C. s. p. a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Uvedená právna úprava priamo vychádza z predchádzajúcej právnej úpravy zakotvenej v § 150 O. s. p. Ustanovenie § 257 C. s. p. predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok

(§ 255 C. s. p.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C. s. p.). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (viď napr. sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 C. s. p. nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 C. s. p. preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť

kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

16. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia (§ 257 C. s. p.) je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok 10 ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko. Výrok rozhodnutia v prípade úplnej moderácie by mal znieť „stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva“ resp. „súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva“. (Števček, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 940 - 943). (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 153/2018-28).

17. Z obsahu spisu vyplýva, že tak ako to vo svojom odôvodnení uviedol odvolací súd (bod 14), právnomu zástupcovi žalovaného bola (odoslaná 20. decembra 2018) elektronickými prostriedkami doručovaná spolu s uznesením č.k. 6C/152/2010-408 ako aj sťažnosťou žalobcov 1/ a 2/ výzva, aby sa vyjadril v lehote 10 dní k možnému použitiu ustanovenia § 257 C. s. p. pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie (doručená 2. januára 2019).

18. Pokiaľ dovolateľ namietal porušenie procesných ustanovení v tom, že nebol explicitne a vhodným spôsobom vyzvaný na vyjadrenie sa k možnému použitiu § 257 C. s. p., čím bol podľa neho porušený princíp kontradiktórnosti, dovolací súd uvádza, že doručovanie elektronickými prostriedkami je jedným zo spôsobov doručovania súdnych písomností.

19. Podľa § 29 zákona o e-Governmente sa elektronické podanie a elektronický úradný dokument doručujú elektronicky, pričom miestom na elektronické doručovanie je elektronická schránka, ktorá je aktivovaná. Elektronické doručovanie elektronického podania a elektronického úradného dokumentu sa vykoná spôsobom podľa uvedeného zákona, ak osobitné predpisy pri spôsobe doručovania elektronickými prostriedkami neustanovujú inak; ustanovenie prvej vety tým nie je dotknuté. Čiže v prípade, ak má strana aktivovanú elektronickú schránku, súd musí prioritne doručovať do tejto elektronickej schránky, pričom doručovanie sa spravuje v takom prípade ustanoveniami zákona o e-Governmente, konkrétne § 29 až 34 tohto zákona, ktorý v časti o elektronickom doručovaní má charakter špeciality k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o doručovaní. Nie je na vôli strany sporu alebo iného zúčastneného subjektu, akou formou jej/mu súd bude doručovať písomnosti. Povinnosť doručovať písomnosti do elektronickej schránky je kogentne upravená a nezávisí od vôle strany či iného subjektu. Podľa § 31 ods. 2 zákona o e-Governmente ustanovenia o elektronickom doručovaní sa nepoužijú a doručovanie sa spravuje ustanoveniami o doručovaní podľa osobitných predpisov, ak a) osobitný predpis ustanovuje, že sa doručuje výlučne v listinnej podobe, alebo b) sa doručuje osobám vo výkone trestu odňatia slobody, vo väzbe, osobám umiestneným v zariadeniach pre výkon ústavnej starostlivosti a ochrannej výchovy alebo tomu, kto požíva diplomatické výsady a imunity, ak orgán verejnej moci vie, že doručuje takej osobe. Elektronickou schránkou je elektronické úložisko, v ktorom sú uchovávané elektronické správy a notifikácie. Elektronické schránky sú základným nástrojom komunikácie medzi občanmi a podnikateľskými subjektmi s orgánmi verejnej moci, a medzi orgánmi verejnej moci navzájom. Schránky umožňujú elektronické doručovanie úradných podaní a úradných dokumentov. Do vlastných rúk sa elektronicky doručujú elektronické dokumenty, ktoré sú z hľadiska právnych účinkov totožné s dokumentom v listinnej podobe, o ktorom osobitné predpisy ustanovujú, že sa doručujú do vlastných rúk (napr. rozsudok, platobný rozkaz). Ak sa

elektronicky doručuje do vlastných rúk, prijímateľ je povinný potvrdiť doručenie elektronickej úradnej správy formou elektronickej doručenky; potvrdenie doručenia je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke. Elektronická úradná správa sa sprístupní v momente potvrdenia doručenia.

20. V konaní nebolo sporné, či k doručeniu výzvy došlo (dovolateľ sám potvrdzuje, že k doručeniu došlo 2. januára 2019) , ale vytýkanou vadou podľa dovolateľa bolo, že výzva na vyjadrenie k možnému použitiu ustanovenia § 257 C. s. p. nebola zaslaná osobitne a výslovne. Doslova namieta, že výzva bola zmätočnou, keď v predmete správy nebolo výslovne označené, že ide o „výzvu“ a označenie výzvy bolo uvedené až po otvorení správy. Dovolací súd má zo spisového materiálu za preukázané, že postupom súdu nedošlo k takej vade, ktorá by zakladala vadu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. O taký prípad by išlo za predpokladu, keby súd žiadnym spôsobom neinformoval a nevyzýval žalovaného na vyjadrenie sa k možnému použitiu § 257 C. s. p. Vzhľadom na priebeh konania nie je možné uznať žalovanému túto „nevedomosť“ o zvažovaní použitia § 257 C. s. p. a následné „odňatie možnosti“ sa k tomu vyjadriť.

21. K dovolateľom tvrdenej nepreskúmateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie je nepreskúmateľné nepovažuje za dôvodné. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska sa konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v súčasnosti (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 6 Cdo 37/2017, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

22. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Žalovaný vyvodzuje existenciu procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. tiež z jeho nesúhlasu s právnymi závermi súdov v otázke opodstatnenej aplikácie ustanovenia § 257 C. s. p., a teda existencie dôvodov osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania strane, ktorá mala v konaní úspech . Najvyšší súd už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy konštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, zotráva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti (R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

24. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.